

[Kai Jensen.]

på med tilvejebringelse af nye og tidssvarende regler.

Jeg kan derfor med disse bemærkninger anbefale de foreliggende forslag til velvillig og saglig behandling i det høje folketing.

Erik Eriksen: Edvard Sørensen, der lige er afgået ved døden, plejede at være venstres ordfører på disse områder, og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen er for tiden i udlandet — det er altså som stedfortræder, jeg taler her i dag.

Det er svært på en uges tid, med den arbejdsbyrde, som er lagt på hvert enkelt medlem, en halv snes dage før vi slutter her i tinget, at gennemgå det vældige materiale, som forslagene her repræsenterer; selvom flere af partierne har mere end een ordfører, er det ikke muligt at komme ind på alle enkeltheder ved denne første behandling, og det er da forresten heller ikke meningen med den.

Jeg kan for mit vedkommende begynde med at takke for forslagenes fremsættelse. Min tak gælder fremsættelsen, ikke forslagene indhold, men jeg er glad for, at det fra alle sider, såvidt jeg kan skønne, erkendes, at en reformlovgivning på disse områder er nødvendig. Jeg nævnte forslagene indhold. Udfra en helhedsbetragtning er det, synes jeg, forslag, som på væsentlige områder ikke kan tiltrædes — det skal jeg senere komme til. Kravet om forenkling i skatte-lovgivningen har imidlertid i mange år lydt fra flere sider, og det er også i høj grad forståeligt. Lad mig blot nævne, at vi har: indkomstskat til staten, indkomstskat til kommunen og fælleskommunal udligningsfond; vi har tillægsindkomstskat, og vi har værnescat; vi har et par sæt formueskatter og to sæt selskabsskatter, og vi har tre sæt ejendomsskatter i byerne og fire på landet. Hertil kommer så den indirekte beskatning: told og forbrugsafgifter og omsætnings-skatter. Af disse er nogle stedsevarende, og andre har man været så hensynsfulde at kalde midlertidige.

Det er så ligetil, at ønsket om en forenkling rejser sig, men selvom forenkling er noget væsentligt, kan det dog ikke siges at være det væsentligste ved en skattereform. Det, som det for mig at se ganske enkelt drejer sig om, er jo at skabe et skattesystem, som giver en rimelig byrdefordeling skatteyderne imellem og dertil opmuntrer den private foretagsomhed og opsparing. Hvis en væsentlig del af befolkningen ikke forstår eller anerkender opsparingsens betydning, vil vi — den betragtning er jeg enig i — opleve en strukturændring af samfundet. Den dag, vi er nået dertil, at et flertal har tabt troen på, at det overhovedet kan betale sig at spare op, vil hele befolkningens mentalitet ændre sig. Den højtærede finansminister har da også givet udtryk for sin forståelse af opsparingsens betydning; men så må jeg også have lov at sige, at mange af ministerens ord desværre står i modsætningsforhold til det, han foreslår i sine forslag.

Regeringens forslag afviger på afgørende områder fra det forslag, som fremsattes af den tidligere regering i marts sidste år, og som nu er genfremsat af venstre og konservative. I dette forslag fra venstre og konservative er skattefradragsretten bevaret helt og ubeskåret. Regeringen foreslår nu den ændring, at fradragsretten kun skal gælde for den almindelige kommunale indkomstskat; hverken statskassen eller den kommunale tillægsskat, der skal udskrives på indtægter over 16 000 kr., skal efter regeringens forslag kunne fradrages.

Man kunne måske have ventet, at den højtærede finansminister havde givet en udførlig redegørelse for de synspunkter, der begrundet hans forslag på dette punkt. Det gør finansministeren ikke, han indskrænker sig til i bemærkningene at give hovedpunkterne i skattekommissionens betænkning. Hele den diskussion, som er ført siden kommissionsbetænkningens afgivelse i 1948, er ikke taget i betragtning i begrundelsen af forslaget. Heller ikke i fremsættelsestalen er dette spørgsmål be-